

Comunicare și autoritate în spațiul public

Tematica acestui număr s-a constituit în jurul a trei termeni: *comunicare*, *autoritate* și *spațiu public*. Fiecare dintre aceste noțiuni generează arborescente și efervescente conotații interdisciplinare și problematizează manifestările noastre intelectuale, afective, individuale, colective, particulare, sociale, private ori publice din perspective gestual-simbolice, normativ-juridice, obiectual-virtuale sau axio-teleologice.

Potrivit abordării noastre, *comunicarea* trebuie înțeleasă, mai ales, ca un proces de influențare socială în structurarea câmpului social, dar, totodată, de realizare circumscrisă individual și recunoaștere publică, care se dezvoltă pe trei nivele esențiale: normativ, cognitiv și social. Influența, sub aspectul său normativ, creează, întărește și impune valori; cognitiv, ea determină un anumit decodaj al realității și o utilizare corespunzătoare acestuia a informației, iar din punct de vedere social, ea joacă un rol esențial în organizație, menținând sau punând sub semnul întrebării statuturile, relațiile de putere și de autoritate (V. Tran, I. Stănciugelu). Se definește ca *autoritate* „o relație cu trei termeni care se instituie între un purtător, un subiect și un domeniu”, în care purtătorul este recunoscut întotdeauna ca legitim și desemnează un centru simbolic. Autoritatea este percepută *ad extra* ca atare, numai dacă conține *ad intra* două funcții specifice: *epistemică* și *deontică*, adică cea întemeiată pe cunoaștere și cea fundamentată pe imperația supunerii deliberat acceptate (J. M. Bochenski). În ceea ce privește *spațiul public*, putem promova două viziuni consacrate, cea a lui J. Habermas și cea a lui D. Wolton. Pentru filosoful german, spațiul public este înțeles ca o sferă, în care „reuniți ca public, cetățenii tratează neconstrânși sub garanția de a putea să se întrunească și să se unească liberi, să-și exprime și să-și publice liber opinia lor asupra problemelor de interes general. În cadrul acestei *sfere publice* se dezvoltă o conștiință politică care cere puterii reglementări legale ale funcționării relațiilor economice și sociale prin elaborarea unor legi cu valabilitate generală și care acționează totodată ca opinie publică, ca unică sursă de legitimare a acestor legi”. Pentru sociologul francez, spațiul public reprezintă un „*spațiu simbolic* în care se opun și își răspund discursurile în cea mai mare parte contradictorii ținute de diferiți actori politici, sociali, religioși, culturali, intelectuali care compun societatea. Este o zonă intermediară între societatea civilă și stat.” Pe de altă parte, concurentul conceptual cel mai vehement al spațiului public este *spațiul privat*, întrucât prin acest termen se desemnează „libertatea de conștiință și credință asigurată în cadrul societății civile” (S. Zoltán), fără apartenență, mai mult sau mai puțin voită, la vreo structură sau autoritate dominantă, însă acest aspect reprezintă subiectul unei alte abordări.

Volumul prezent reunește treisprezece studii, care aduc în discuție din varii perspective conceptele enunțate mai sus. Sperăm ca aceste demersuri să fie spre un real progres științific, să suscite interes și, mai ales, să provoace dezbateri, polemici și noi poziționări publicabile.